

El Port d'en Perris, L'olla, Els Banys,....., racons molt estimats i concorreguts pels escalencs de l'època de L'Esquirol.

L'ESQUIROL, «CAP DE LLAUNA»

L'Esquirol, tot i que tenia molta feina i que estava sempre molt ocupat, quan s'arribava l'estiu, sabia trobar un moment per a anar a banyar. Solia anar al lloc, precisament, anomenat «Els Banys» que es troba a les roques situades entre el Port d'en Perris i l'Olla.

Allà acostumava anar-hi la gent de l'Escala quan la platja estava ocupada per les parelles de bous i les barcaades, i més tard per les teranyines.

Recordo, de jove, haver-hi vist sempre els mateixos clients, més aviat gent gran, que aprofitava una estona, abans de dinar, quan havien tancat la botiga o el talleret.

Això és el que solia fer al seu temps l'Esquirol. En aquella època hi havia una palanca per a capbussar-se al lloc conegut per «l'Olla», i una altra de més baixa, molt a prop, però en un lloc menys profund.

Aquesta palanca era la que feia servir l'Esquirol, persona grossa com era i amb menys dots atlètiques que els altres, i que no s'atrevia a tirar-se de la més alta.

Tot i prendre les més prudentes mesures, un bon dia l'Esquirol es llançà amb tan mala fortuna que el seu cap es queda clavat entre dos esculls.

Amb penes i treballs aconseguí sortir com pogué d'aquell penós contratemps. El que sí no pogué evitar fou emportar-se'n, ell i la gent que allà es banyava, un bon espant.

Com és natural en aquests casos, tothom hi va acudir per auxiliar-lo, interessant-se, quan estigué fora de l'aigua, pel seu estat. Lògicament, li preguntaven, una i altra vegada, si el cap li feia mal, a la qual cosa ell responia que no es preocupessin, que es trobava bé i que no havia estat res.

Donat que la preocupació de la gent continuava, ell els digué:

«-Estigueu tranquils. No veieu que jo tinc el cap de llauna!».

Amb aquestes senzilles paraules que ell pronuncià amb tota la naturalitat del món, i sense donar-hi més importància que la que tingué el fet, **es produí el «nou bateig»** de L'Esquirol. Sense adonar-se'n, ell mateix es convertia en el seu propi pare i padrí.

L'esperit escalenc de batejar la gent, molt més arrelat que no pas ara, es posà de manifest, una vegada més, de manera ràpida i oportuna.

A l'Esquirol, a partir d'aquell moment, se'l conegué com el **«Cap de llauna»**. Ja no hi havia res a fer. A ell també li havia arribat l'hora de tenir un segon cognom.

D'aquesta manera, passava a ésser un escalenc de veritat.

L'ESQUIROL PAGÀ EL XAMPANY

Ja diguérem en una anterior ocasió, i possiblement ho tornarem a dir, que l'Esquirol era un home molt actiu, no solament en el camp professional sinó també a l'hora de participar en les activitats i les associacions populars, culturals i esportives.

En aquells moments es vivia a l'Escala el naixement del futbol. Doncs bé, l'Esquirol també hi volgué ésser pel mig, però no per a figurar i ésser decoratiu, sinó per a treballar-hi de valent. En més d'una ocasió, va fer teatre a la sala de **Can Rafel Sureda** per a recollir fons per a comprar camisetes per a l'equip de futbol.

Un diumenge que L'Escala anà a jugar un partit a Olot, a l'Esquirol li tocà acompanyar a l'equip.

Malgrat que els escalencs perderen, a la tornada hi regnava molta alegria i bon humor, com si haguessin guanyat.

A qui no li anava tant bé la cosa era al pobre Esquirol. Als jugadors els hi va passar per la barretina que, arribant a Figueres, els havia de convidar a veure xampany.

«No us en doneu vergonya -els deia- que us inviti. Després que heu perdut, de cap de les maneres veureu xampany.».

Els altres que sí i ell que no, i així anaven fent lentament el camí cap a l'Escala.

Però cada vegada que l'Esquirol deia que no, des de dalt del cotxe de «carrera» on n'hi anaven uns quants d'asseguts en un banc que hi havia al cim del sostre, en **Martí Rauret** feia entrar el seu llarg braç a l'interior i ja en tens cop de sabata al cal de l'Esquirol. I així, una i altra vegada.

Resultat: que arribant a Figueres, ja tenim a l'Esquirol invitant a xampany a tots els components de l'expedició. **D'aquesta manera, l'Esquirol pogué arribar tranquil a l'Escala.**

En aquest cotxe de carrera d'en Brundel, el primer que hi hagué a l'Escala l'equip de futbol de L'Escala va anar a jugar a Olot, tal com expliquem en la present anècdota.

